

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 197/2022
24.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, Гордане Цакула и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ...,, чији је пуномоћник Ермедин Ђуђевић, адвокат из ..., ... бр. ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда I-2 У 13782/19 од 14.01.2022. године, са Министарством унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, као противном странком, у предмету радног односа - понављања поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 број .../...-... од 12.06.2019. године, којим је одбачен захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра 01 број ...-...-.../... од 28.05.2010. године, јер разлог за понављање поступка није учињен вероватним. Решењем од 28.05.2010. године, тужиоцу је, са наведеним датумом, утврђен престанак радног односа због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом из разлога прописаних одредбом члана 49. став 3. Закона о управним споровима, подносилац захтева указује да је стекао могућност да употреби пресуду Европског суда за људска права донету у предмету Грбић и други против Србије, те да је правни основ на основу кога је подносиоцу представке у том предмету отказан радни однос исти као и у предмету Милојевић и други против Србије. Наводи да је Законом о управним споровима, као и одредбом члана 426. став 1. тачка 11) Закона о парничном поступку, предвиђена могућност да се поступак правноснажно окончан одлуком суда по предлогу странке понови, уколико странка стекне могућност да употреби одлуку Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке. Међутим, Управни суд је заузео становиште да одредбе закона на основу којих је тужиоцу престао радни однос нису идентичне одредбама закона на којима се заснива одлука Европског суда за људска права, те да стога нема ни места примени одредбе члана 176. став 1. тачка 12) Закона о општем

управном поступку. Предлаже да Врховни касациони суд укине побијану пресуду и предмет врати Управном суду на поновни поступак и одлуку.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је тужени орган оспореним решењем одбацио захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број ...-...-.../... од 28.05.2010. године, налазећи да није испуњен услов из одредбе члана 179. став 1. Закона о општем управном поступку, с обзиром да пресуда Европског суда за људска права број 5409/12 од 23.10.2018. године на коју се подносилац позива није донета у истој управној ствари.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену закона на утврђено чињенично стање.

С обзиром на то да се на основу одредбе члана 176. став 1. тачка 12) Закона о општем управном поступку, поступак који је окончан решењем против кога не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља ако је Европски суд за људска права у истој управној ствари накнадно утврдио да су права или слободе подносиоца представке повређена или ускраћена, Врховни касациони суд налази да је правилна оцена Управног суда из побијане пресуде да тужилац, овде подносилац захтева, није учинио вероватним постојање разлога за понављање поступка. Ово стога што је подносилац свој захтев за понављање управног поступка поднео позивајући се на пресуду Европског суда за људска права Грбић против Србије од 23. октобра 2018. године (представка број 5409/12) и Милојевић и други против Србије од 12. јануара 2016. године (представке број 43519/07, 43524/07 и 45247/07), које су донете по представкама других лица, у другој а не у истој управној ствари.

Осим тога, у пресуди Милојевић и други против Србије, Европски суд за људска права је закључио да члан 45. Закона о министарству унутрашњих послова из 1991. године, на основу кога су подносиоци представке отпуштени, није испунио захтев предвидљивости, због чега отказ подносилаца представки није био „у складу са законом“, како се захтева чланом 8. став 2. Конвенције. Наведени став Европског суда за људска права не може да буде од утицаја на законитост управног поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда У 24513/10 од 08.12.2011. године, у коме је радни однос подносиоца захтева престао због безбедносних сметњи на основу члана 168. став 1. Закона о полицији. Европски суд за људска права је у пресуди Грбић против Србије закључио да је правни основ по коме је подносиоцу представке отказан радни однос у полицији исти као у предмету Милојевић и други против Србије, па и та пресуда, према становишту Врховног касационог суда, не чини вероватним постојање разлога за понављање управног поступка у конкретном случају.

За оцену законитости побијане пресуде Управног суда нису од утицаја наводи подносиоца којима се указује на разлоге за понављање поступка прописане Законом о управним споровима и Законом о парничном поступку, нити на праксу судова засновану на тумачењу и примени тих закона.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 24.11.2022. године, Узп 197/2022

Записничар,
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић